

RÁBA GYÖRGY
Előszó a halálhoz

*Mennyire másként fogadta a halált Plátón.
Magasztalta védőszellemét és jó sorsát,
mert embernek született, nem oktalan állatnak,
hellénnek és nem barbárnak, s hozzá még
Szókratésszal egyidőben élhetett.*

Plutarkhosz

*Hallottam egy indusról
még kétszer visszatért
a hajnal páráiból vetkező
dombjainak gömbölyűsége elé
seregélyként lékelte a mandula zöld gubáját
mely hajdan egy roppanással kezére adta magát
majd játékos ebként hempergett
farkcsóválással üvöltéssel mondhatott
a fekete-fehér világnak igent vagy nemet*

*Én boldogan halok egyetlen életemben
csillagomat magasztalom
mert szabad léleknek születtem nem barbárnak
szívemben hellén nap sütött felhőtlen igazság
nem oktalan állatként éltem hanem emberi bölcsességgel
tudtam a nyelven a só is megédesül
a keserű is enyhül a megszokásban*

*Szép volt a fiatalság kiterjesztett szárnyán lebegni
a feltörő lét mennyi-magasában
szép volt osztatlan tájon a nádas eredetét megtalálni
ingtag kövek között életadó víz hűségét
Mindegyik reggel kinyitotta nekem könyvét
füstifecske-pár űzte a rétihéját
magára hagyott almafa mámorosan termett tovább
szép volt minden nap egy-egy megvilágosodás*

*Aztán az évek irtásain
csontjaim tudásának tanúi elmaradoztak
csillagomat áldom
mert kortára lehettem Szókratésznek
de a csúcs a név a pusztá nevem
odajutnom csak nekem adatott
senki másnak
s amit eddig szétfeszítve tartott életem
összecsapódik mögöttem a kezdet és a vég*

A Rovások című kötetből, 1980